

τοῦ ποτὲ Νικολάου Γρυπάρη, τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν μὲ πάγκον, παραπάγγι καὶ πετζοτόν, κειμένην εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον καὶ πρὸς τὸ κάτω μέρος τῶν οἰκιῶν ἄλλης ἀνεψιᾶς τῆς, τῆς κυρίας Μαρίας Ἀντωνίου Γρυπάρη, ἀντὶ τιμήματος γροσίων ἑξακοσίων, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἔλαβε παρ' αὐτῆς ὁλόκληρον. Συνεπεία τούτου ἀποξενοῦται τοῦ λοιποῦ ὁλοσχερῶς τῆς πωλουμένης οἰκίας, ἣτις περιέρχεται κατὰ κυριότητα εἰς τὴν Μαρίαν Νικολάου Γρυπάρη. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρόν, ὅπερ, ὑπογεγραμμένον παρὰ τιμίων μαρτύρων, παραδίδεται εἰς χεῖρας τῆς ἀγοραστρίας.

Περὶ τῆς πωλητρίας Μαρίας Σοφιδακιοῦ οὐδὲν εἶναι γνωστόν. Ἡ ἀγοράστρια εἶναι σύζυγος τοῦ Νικολάου Γρυπάρη, ὅστις ἀπεβίωσε κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1812. Ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου Γρυπάρη, ἔχοντος ὡς σύζυγον τὴν Μαρίαν καὶ ἀποβιώσαντος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐν ἔτει 1792, ἐγγονὸς δὲ τοῦ Νικολοῦ Γρυπάρη, φερομένου ὡς καντζιλιέρη ἐν ἔτει 1732. Ἐπειδὴ ἡ πωλήτρια Μαρία Σοφιδακιοῦ ἀποκαλεῖ τὴν ἀγοράστριαν ἀνεψιάν τῆς, πρέπει εἴτε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αὕτη ἦτο θυγάτηρ τοῦ εὐθὺς προαναφερομένου Νικολοῦ Γρυπάρη καὶ ἐπομένως νὰ προσθέσωμεν καὶ ταύτην εἰς τὰ ἐν τῷ λήμματι τοῦ 49 μνημονευθέντα τέκνα του, εἴτε ὅτι ἦτο θεία αὐτῆς ἐξ ἄλλου κλάδου τῆς οἰκογενείας Γρυπάρη, ἣς ἐξηκριβώσαμεν ὡς ἀρχηγὸν τὸν Νικολόν, θυγάτηρ ἴσως ἀγνώστου ὀνόματος ἀδελφοῦ τούτου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ πρόβλημα τοῦ συνδέοντος τὴν πωλήτριαν πρὸς τὴν Μαρίαν Ἀντωνίου Γρυπάρη συγγενικοῦ δεσμοῦ δὲν λύεται ἱκανοποιητικῶς.

Τὸ ἔγγραφον εἶναι ἰδιωτικόν, συνετάχθη δὲ ὑπὸ τοῦ Νικολάου Ἀλεξάνδρου Καμπάνη, ὅστις ὑπογράφει καὶ ὡς μάρτυς (στίχ. 23 - 25). Ἀποτελεῖ δὲ ἄλλην μίαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ πώλησις καὶ ἡ μεταβίβασις ἀκινήτων ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. Βλέπε 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 καὶ διὰ τὸ θέμα τῆς *traditio per cartam* ἢ *cartae*, καθὼς καὶ προσθήκης (ἐν τέλει).

Δὲν δύναμαι ν' ἀντιληφθῶ διατὶ ὁ μὲν Σακελλάριος Βερνίκος ὑπογράφει ὡς μάρτυς (στίχ. 15), ὡς ἄλλως τε καὶ ὁ συντάκτης τοῦ ἐγγράφου (στίχ. 23 - 25), ἐνῶ τοῦναντίον οἱ ἐν στίχοις 17 καὶ 21 - 22 βεβαιοῦν, ὁ δὲ τοῦ στίχου 16 στέργει, ὅπως συνήθως μόνον οἱ ἐκποιοῦντες πράττουν. Αἵνιγμα ἐπίσης παραμένει διατὶ ὁ Ἀγγελέτος Ψιλλάκης (στίχ. 18) ὑπογράφει ἐκ μέρους τῆς συζύγου του Κρινιώως. Ποῖα δικαιώματα εἶχον οὗτοι, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τελευταῖοι, ἵνα ἀπαιτεῖται ἡ ἔγκρισις τῆς πωλήσεως ὑπ' αὐτῶν;

- 1 » διὰ τοῦ παρόντος πωλητηρίου Γράμματος γίνεται δῆλον
- 2 ὅτι ἡ κυρὰ μαρία σοφιδακιοῦ, πωλεῖ πράσει τελείᾳ
- 3 τὸ πατρικόν τῆς ὁσπίτιον, κείμενον εἰς τὸν ἅγιον Νι-
- 4 κόλαον, κάτωθεν τῶν ὁσπιτίων τῆς ἀνεψιᾶς τῆς μαρίας
- 5 ἀντωνίου γρυπάρη, μὲ πάγκον παραπάγγι καὶ
- 6 » πετζοτόν πρὸς τὴν ἀνεψιάν τῆς κυρὰ μαρία πο-

- 7 τὸ Νικολάου γρουπάρη, διὰ γρόσια ἑξακόσια
 8 Νο 600⁹ τὰ ὅποια λαβοῦσα παρ' αὐτῆς ἄχρι ὀβολοῦ, ἀπο-
 9 ξενοῦται τοῦ λοιποῦ, παρ' αὐτοῦ, καὶ μένει ὑπὸ τὴν κυριότητα
 10 τῆς ρηθείσης κυρὰ μαρίας γρουπάρη — καὶ οὕτως ἐγέ-
 11 γονε τὸ παρὸν πωλητήριον Γραμμα. καὶ ἐδόθη
 12 εἰς χεῖράς της. βεβαιωμένον παρὰ τιμίων μαρ-
 13 τύρων διὰ ἀσφάλειαν —
 14 σίφνος τῇ α⁹ μαρτίου 1827
 2^a X. 15 ὁ Σακελλάριος βερνίκος μάρτυς
 3^a X. 16 Γεώργιος Ἀλιμπέρτης στέργω
 4^a X. 17 Ἰωάννης ἀλιμβέρτης βεβαιῶ
 5^a X. 18 ἀγγελέτος Ψιλλιάκης
 19 ἐκ μέρους τῆς γυναικός μου
 20 κρινιὸν ὑπογράφω 1^a X. 23 Νικόλαος ἀλεξάνδρου Καμπάνης πα-
 24 ρακληθεὶς παρὰ τῆς ἰδίας μαρίας
 6^a X. 21 Κωνσταντῖνος μυτιλη- 25 σοφίδακιὸν ἔγραψα καὶ μαρτυρῶ
 22 ναῖος βεβαιῶ

53

Ὁμολογία τοῦ Ἀντωνίου Γρουπάρη

Χάρτης δίφυλλος
 0,200×0,142

1764, Ἰανουαρίου 5
 Σίφνος

Ὁ Ἀντώνιος Νικολοῦ Γρουπάρης δανεῖζεται παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σίφνου Με-
 λετίου πεντήκοντα πέντε ἀσιλάνια, ὑποσχόμενος ἵνα τῷ ἀποδώσῃ ταῦτα ἐντὸς τριμήνου.
 Ἐφ' ᾧ καὶ παραδίδει τὴν παροῦσαν ὁμολογίαν εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ, ὑπογεγραμμέ-
 νην παρ' αὐτοῦ ἰδιοχείρως.

Ὡς διευκρινεῖται εἰς τὸ Verso, ὁ Ἀντώνιος Γρουπάρης τοῦ παρόντος εἶναι υἱὸς
 τοῦ Νικολάκη. Οὗτος φαίνεται ἀποβιώσας ἐν ἔτει 1792. Πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ὁ Νικολὸς
 Γρουπάρης, διατελέσας, ὡς φαίνεται, ἐν ἔτει 1732 καὶ καντζιλιέρης.

Κατὰ τὸν Π. ΖΕΡΛΕΝΤΗΝ, Ἱστορικαὶ ἔρευναι περὶ τὰς Ἐκκλησίας τῶν νήσων τῆς
 Ἀνατολικῆς Μεσογείου Θαλάσσης, 1, Ἑρμούπολις 1913, σελ. 134, καὶ 2, Ἑρμούπολις
 1922, σελ. 235, διετέλεσεν ἀρχιεπίσκοπος Σίφνου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1750 - 1754 καὶ
 1779-1783, ὅτε ἡ Σίφνος ἀπετέλει ἀρχιεπισκοπὴν. Προήχθη δ' αὕτη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἐν
 ἔτει 1646 (Π. ΖΕΡΛΕΝΤΗ, ἔνθ' ἄνωτ., 1, σελ. 216).

Τὸ παρὸν ἀποτελεῖ, ὡς ἄλλως τε δηλοῦται ρητῶς εἰς τὸ Verso, ὁμολογίαν (δα-

